

Fancy Pants

Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 1989 Susan Elizabeth Phillips

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Vino și sărută-mă!
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Vino și sărută-mă! / Susan Elizabeth Phillips
trad. din lb. engleză: Mădălina Moțatu – București: Lira, 2020

ISBN 978-606-33-5004-7

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Vino si sărută-mă!

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
București
2020

capitolul 1

Când Francesca fu pusă pentru întâia oară în brațele mamei sale, Chloe Serritella Day izbucni în lacrimi și insistă că asistentele de la spitalul particular din Londra, unde născuse, îi pierduseră copilul. Orice imbecil putea să vadă că această micuță creatură urâtă, cu capul strivit și pleoapele umflate nu putea să fi ieșit din trupul ei desăvârșit.

Din moment ce nici un soț nu era prezent pentru a o liniști pe isterica Chloe, rămăsese în sarcina asistentelor să o asigure că cei mai mulți nou-născuți nu erau în cea mai bună formă timp de câteva zile. Chloe le porunci să ia urâta și micuța impoștoare și să nu revină până nu aveau să găsească adevăratul ei copil. Apoi își împropăta machiajul și își întâmpină vizitatorii – printre ei un star de cinema din Franța, secretara ministrului de interne britanic și Salvador Dalí – cu o relatare lacrimogenă despre îngrozitoarea tragedie care fusese săvârșită împotriva ei. Vizitatorii, obișnuiți de mult cu modul specific de a dramatiza al frumoasei Chloe, nu făcură decât să o bată ușurel pe mână și să îi promită să cerceteze problema. Dalí, într-o explozie de mărinimie, anunță că avea să picteze o versiune suprarealistă a pruncului în cauză, drept cadou de botez, dar, din fericire, își pierdu interesul față de proiect și trimise în schimb un set de pocale purpurii.

Trecu o săptămână. În ziua în care trebuia să fie externată din spital, asistentele o ajutară pe Chloe să se îmbrace într-o cămașă largă neagră cu un guler și manșete mari din organdi, de la Balmain.

După aceea, o conduseră într-un scaun cu roțile și depozitară în brațele ei pruncul lepădat. Timpul care

trecuse nu făcuse prea multe pentru a îmbunătăți aspectul copilului, dar, în momentul în care ea își coborî privirea către grămăjoara din brațele ei, Chloe avu una dintre schimbările ei de dispoziție iuți ca fulgerul. Scrutând chipul pestriț, declară tuturor că cea de-a treia generație de frumusețe a familiei Serritella era acum asigurată. Nimeni nu fu atât de lipsit de maniere încât să o contrazică, ceea ce, după cum se dovedi, fu mai bine, pentru că, în doar câteva luni, Chloe dovedi că avusese dreptate.

Sensibilitatea lui Chloe când venea vorba despre frumusețea feminină își avea rădăcinile în propria copilărie. Pe când era mică, fusese durdulie, cu o cută suplimentară de grăsime care îi dubla talia și pernuțe carnoase care îi ascundeau oasele delicate ale feței. Nu era destul de grasă încât să fie considerată obeză în ochii lumii, ci doar destul de grasuță încât să se simtă urâtă în sinea ei, mai ales în comparație cu mama ei atrăgătoare și stilată, măreața croitoreasă de lux de origine italiană, Nita Serritella. Abia în 1947, în vara în care Chloe avea 12 ani, îi spusese cineva că era frumoasă.

Venită acasă într-o vacanță scurtă de la unul dintre pensioanele în care își petrecuse prea mult din copilărie, ședea cât se putea de retrasă cu șoldurile ei pline cocoțate pe un scaun aurit în colțul elegantului salon al mamei sale din Rue de la Paix. Privea atât cu ranchiună, cât și cu invidie cum Nita, subțire ca un creion, într-un costum negru cu o croială severă cu revere supradimensionate din satin vișiniu, discuta cu o clientă îmbrăcată elegant. Mama ei își purta părul negru-albăstrui tuns scurt și drept, în așa fel încât îi cădea peste pielea palidă a obrazului stâng într-o buclă mare în formă de virgulă, iar gâtul ei ca al unei picturi de Modigliani susținea șiraguri de perle negre perfect asortate. Perlele, alături de conținutul unui mic seif de perete din dormitorul

ei, erau cadouri din partea admiratorilor Nitei, bărbați prosperi la nivel internațional care erau din cale-afară de bucuroși să cumpere bijuterii pentru o femeie destul de prosperă încât să și le cumpere singură. Unul dintre acei bărbați fusese tatăl lui Chloe, deși Nita pretinsese că nu își amintea care anume și, cu siguranță, nu se gândise nici măcar o clipă să se căsătorească cu el.

Atrăgătoarea blondă care primea atenția Nitei în salon în după-amiaza aceea vorbea spaniolă, accentul ei fiind surprinzător de obișnuit pentru cineva care primea atât de mult din atenția lumii în acea vară deosebită a anului 1947. Chloe urmări conversația pe jumătate atentă și își dedică cealaltă jumătate studiului manechinelor subțiri ca trestia care defilau în centrul salonului, prezentând cele mai noi modele ale Nitei. De ce nu putea fi și ea subțire și sigură pe ea ca acele manechine? se întrebă Chloe. De ce nu putea să arate exact ca mama ei, mai ales că aveau același păr negru și aceiași ochi verzi? Poate că, dacă ar fi fost frumoasă, se gândea Chloe, mama ei ar înceta să se uite la ea cu atât de mult dezgust. Pentru a suta oară, se hotărî să renunțe la prăjituri ca să poată câștiga bunăvoința mamei sale – și pentru a suta oară simți senzația aceea neplăcută de leșin în stomac, care îi spunea că nu avea voința necesară. Pe lângă forța mistuitoare a scopului ce o caracteriza pe Nita, Chloe se simțea de-a dreptul ca un pufuleț de lebădă.

Blonda ridică dintr-odată ochii din desenul pe care îl studia și, pe nepusă masă, își lăsă ochii căprui limpezi să poposească asupra lui Chloe. În curios de aspra ei limbă spaniolă, remarcă:

– Micuța aceea va fi o mare frumusețe într-o zi. Seamănă foarte mult cu tine.

Nita aruncă o privire către Chloe, cu dispreț prost ascuns.

- Nu văd absolut nici o asemănare, *señora*. Și nu va fi niciodată o frumusețe până când nu învață să mai lase furculița din mână.

Clienta Nitei ridică o mână îngreunată de câteva inele de prost gust și făcu un semn către Chloe.

- Vino încoace, *querida*. Vino și dă-i Eveitei un sărut!

Preț de o clipă, Chloe nu se mișcă, încercând să absoarbă ceea ce spusese femeia. Apoi se ridică ezitant de pe scaunul ei și traversează salonul, stânjenitor de conștientă de gambele butucănoase care se iveau de sub tivul fustei ei de vară din bumbac. Când ajunsese la femeie, se aplecă și depuse un sărut timid, dar totuși plin de recunoștință pe obrazul ușor parfumat al Evei Perón.

- Câtea fascistă! șuierase mai târziu Nita Serritella, când prima-doamnă a Argentinei ieșise pe ușile din față ale salonului. Își strecurase un porttigaret de abanos între buze doar ca să îl scoată brusc, lăsând la capătul lui o pată stacojie. Mi se face pielea de găină când o ating! Toată lumea știe că nu a existat nazist în Europa care să nu găsească adăpost la Perón și la acoliții lui din Argentina.

Amintirea ocupației germane din Paris era încă proaspătă în mintea Nitei, și ea nu avea decât dispreț față de simpatizanții naziștilor. Cu toate acestea, era o femeie cu simț practic, iar Chloe știa că mama ei nu vedea nici un rost în a trimite banii Evei Perón, oricât de necinstit câștigați, din Rue de la Paix în Avenue Montaigne, unde domnea supremă Casa Dior.

După aceea, Chloe decupă din ziare fotografiile ale Evei Perón și le lipi într-un album cu o copertă roșie. De fiecare dată când criticile Nitei deveneau deosebit de mușcătoare, Chloe privea fotografiile, lăsând uneori o pată de ciocolată pe pagini în timp ce își amintea că Eva Perón spusese că avea să fie o mare frumusețe într-o zi.

În iarna în care avea 14 ani, grăsimia ei dispăruse miraculos odată cu pofta ei de dulce, și legendara

osatură Serritella ieși în cele din urmă la suprafață. Începu să petreacă ore întregi zgâindu-se în oglindă, vrăjită de silueta subțire ca trestia din fața ei. Acum, își spusese în sine ea, totul avea să fie diferit. De când își amintea, se simțise ca o proscrisă la școală, dar dintr-odată se trezi făcând parte din cercul restrâns al privilegiateilor. Nu înțelegea că celelalte fete erau mai atrase de noul ei aer de încredere în sine decât de talia ei de cincizeci și șase de centimetri. Pentru Chloe Serritella frumusețea însemna acceptare.

Nita părea mulțumită de pierderea ei în greutate, așa că, atunci când Chloe merse acasă, în Paris, în vacanța ei de vară, găsi curajul de a-i arăta mamei sale schițe ale unor rochii pe care le desenase, în speranța că într-o bună zi avea să ajungă și ea o creatoare de modă. Nita întinse schițele pe masa ei de lucru, aprinse o țigară și o disecă pe fiecare în parte cu ochiul ei critic care o făcuse o creatoare de modă de renume.

- Linia aceasta este ridicolă. Și proporția este complet greșită aici. Vezi cum ai distrus-o pe aceasta cu prea multe detalii? Unde îți este ochiul, Chloe? Unde îți este ochiul?

Chloe înșfăcă schițele de pe masă și nu mai încercă niciodată să deseneze.

Când reveni la școală, Chloe se dedică cu totul încercării de a deveni mai frumoasă, mai spirituală și mai populară decât oricare dintre colegile ei, hotărâtă ca nimeni să nu bănuiască vreodată că o fată grasă stângace trăia încă înlăuntrul ei. Învăță să dramatizeze cele mai banale evenimente ale zilei cu gesturi mărețe și oftaturi extravagante, până când tot ce făcea părea mai important decât orice puteau să facă celelalte. Treptat, chiar și cele mai banale întâmplări din viața lui Chloe Serritella deveniră presărate cu mari drame.

La 16 ani, își dăruie virginitatea fratelui unei prietene, într-un foisor care dădea spre lacul Lucerna. Experiența fu stângace și inconfortabilă, dar sexul o făcu pe Chloe

să se simtă slabă. Se hotărăi iute să încerce din nou cu cineva cu mai multă experiență.

În primăvara anului 1953, când Chloe avea 18 ani, Nita muri în mod neașteptat, din cauza unui apendice perforat. Chloe stătu împietrită și tăcută cât dură înmormântarea mamei sale, prea amortită să înțeleagă că intensitatea durerii ei izvora nu atât din tragicul eveniment, cât din sentimentul că nu avușese niciodată o mamă. Temându-se să fie singură, nimeri în patul unui conte polonez bogat cu mulți ani mai în vârstă decât ea. Acesta îi asigură un refugiu temporar împotriva temerilor ei și, șase luni mai târziu, o ajută să vândă salonul Nitei pentru o uluitoare sumă de bani.

În cele din urmă, contele se întoarse la soția lui, și Chloe începu să trăiască de pe urma moștenirii sale. Fiind tânără, bogată și fără familie, atrase rapid tinerii indolenți care se împleteau ca firele aurii în țesătura societății internaționale. Deveni un fel de colecționar, cochetând cu unul după altul în căutarea bărbatului care avea să îi ofere dragostea necondiționată pe care nu o primise niciodată de la mama sa, bărbatul care avea să o facă să înceteze să se simtă ca o nefericită fată grasă.

Jonathan „Black Jack“ Day intră în viața ei de pe partea opusă a unei roți de ruletă dintr-un club de jocuri de noroc din Berkeley Square. Black Jack Day își căpătase numele nu de pe urma înfățișării sale, ci ca urmare a slăbiciunii lui pentru jocurile riscante. La 25 de ani distrusese deja trei mașini sport de înaltă performanță și un număr semnificativ mai mare de femei. Un crai american păcătos de chipeș din Chicago, avea păr castaniu care îi cădea într-o buclă rebelă peste frunte, o mustață ștregărească și un handicap de șapte la polo. În multe privințe, nu era deloc diferit de alți tineri hedoniști care deveniseră o parte atât de mare din viața lui Chloe; bea gin, purta numai costume

la comandă și schimba terenurile de joc odată cu anotimpurile. Dar celorlalți bărbați le lipsea trăsătura temerară a lui Jack Day, abilitatea lui de a risca totul – chiar și averea pe care o moștenise de pe urma căilor ferate americane – pe o singură rotire a ruletei.

Pe deplin conștientă de ochii lui ațintiți asupra ei pe deasupra roții ruletei care se învârtea, Chloe privi mica bilă de fildeș ciocnindu-se de la *rouge* la *noir* și înapoi înainte să se oprească în cele din urmă pe negru 17. Își permise să își ridice privirea și îl descoperi pe Jack Day privind-o pe deasupra mesei. Acesta zâmbi, încrețindu-și mustața. Ea îi zâmbi la rândul ei, încrezătoare că arăta foarte bine într-o haină argintie de la Jacques Fath din satin și tul, care îi scotea în evidență şuvițele din părul ei negru, paloarea pielii și adâncimile verzi ale ochilor.

– Se pare că nu poți pierde în seara aceasta, zise ea. Ești întotdeauna atât de norocos?

– Nu întotdeauna, răspuse el. Tu ești?

– Eu? Scoase unul dintre oftaturile ei lungi, dramatice. Am pierdut la toate în seara aceasta. *Je suis miserable*. Nu sunt niciodată norocoasă.

El scoase o țigară dintr-o tabacheră de argint în timp ce ochii lui o măsurară din cap până-n picioare.

– Bineînțeles că ești norocoasă. Tocmai m-ai cunoscut pe mine, nu-i așa? Și te voi duce acasă în seara aceasta.

Chloe fu în același timp intrigată și excitată de îndrăzneala lui, și mâna ei se strânse instinctiv în jurul marginii mesei, pentru sprijin. Simțea că ochii lui cenușii îi topeau rochia și ardeau în cele mai adânci cotloane ale trupului ei. Fără să fie în stare să definească cu exactitate ce anume îl deosebea pe Black Jack de ceilalți, ea simți că numai cea mai excepțională dintre femei putea să câștige inima acestui bărbat cu o încredere în sine supremă și că, dacă ea avea să fie acea femeie, urma să poată să înceteze pentru totdeauna să își mai facă griji pentru fata grasă dinlăuntru.

Dar, oricât de mult îl dorea, Chloe se abținu. În anul care trecuse de la moartea mamei sale, devenise mai perspicace în ceea ce privea bărbații din jurul ei. Observase lucirea iresponsabilă din ochii lui în timp ce bila de fildeș trecea prin compartimentele roții ruletei care se învârtea și bănuia că acesta nu ar prețui prea mult ceea ce putea obține cu prea multă ușurință.

– Îmi pare rău, răspunse ea cu răceală. Am alte planuri.

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea își luă geanta și părăsi încăperea.

El telefonă a doua zi, dar ea îi ceru servitoarei să spună că nu era acasă. Îl zări la un alt club de jocuri de noroc o săptămână mai târziu și, după ce îi oferii o imagine ispititoare rapidă, se strecură afară prin ușa din dos, înainte ca el să o poată aborda. Zilele trecură, și ea descoperi că nu se putea gândi la nimic altceva în afară de tânărul crai din Chicago. El îi telefonă din nou; ea refuză din nou să preia apelul. Mai târziu în aceeași seară, îl văzu la teatru și îl salută dând nepăsătoare din cap, cu o urmă de zâmbet, înainte de a pleca în loja ei.

A treia oară când el telefonă, ea preluă apelul, dar se prefăcu a nu-și aminti cine era el. El chicoti sec și îi spuse:

– Vin să te iau într-o jumătate de oră, Chloe Serritella. Dacă nu ești gata, nu te voi mai vedea niciodată.

– O jumătate de oră? Îmi este imposibil să...

Dar el închisese deja.

Mâna ei începu să tremure când puse telefonul înapoi în furcă. În mîntea ei, văzu învîrtindu-se roata unei rulete, bila de fildeș sărind de la roșu la negru, de la negru la roșu, în jocul acesta pe care îl jucau. Cu mâini tremurânde, se îmbracă într-o rochie albă de lână cu manșete de ocelot, apoi adăugă o pălărioară acoperită de un vâl. Răspunse ea însăși când sună la ușa cu fix o jumătate de oră mai târziu.

El o conduse pe alee până la o mașină sport roșie Isotta-Fraschini, pe care se apucă să o conducă pe străzile din Knightsbridge cu o viteză amețitoare folosind doar degetele mâinii drepte pe volan. Ea îl privi cu admirație cu coada ochiului, adorând șuvița de păr castaniu care cădea atât de neglijent peste fruntea lui, precum și faptul că era un american cu sânge fierbinte și nu un european oarecare.

În cele din urmă, el opri la un restaurant retras, unde îi atinse mâna cu a lui de fiecare dată când ea o întindea după paharul de vin. Ea simți durerea dorinței față de el. Sub intensitatea acelor ochi argintii neastâmpărați, se simți sălbatic de frumoasă și la fel de zveltă în interior cum era pe dinafară. Totul la el îi trezea simțurile: felul în care mergea, sunetul vocii lui, mirosul de tutun din respirație. Jack Day era trofeul suprem, confirmarea finală a propriei frumuseți.

Când părăsiră restaurantul, el o lipi de trunchiul unui smochin și îi dăru un sărut întunecat, seducător. Lunecându-și mâinile pe spatele ei, îi cuprinsese fesele.

– Te doresc, murmură el în gura ei deschisă.

Trupul ei era atât de plin de dorință, încât simți o durere reală când îl îndepărtă.

– Ești prea rapid pentru mine, Jack. Am nevoie de timp.

El râse și o ciupi de bărbie, ca și cum ar fi fost deosebit de încântat de cât de bine participa ea la jocul lui; apoi îi strânse sâni exact în clipa în care un cuplu mai în vârstă ieși din restaurant și privi în direcția lor. Pe drumul spre casă, o amuză cu anecdote pline de viață și nu pomeni nimic despre o nouă întâlnire.

Două zile mai târziu, când camerista ei o anunță că el era la telefon, Chloe clătină din cap, refuzând să preia apelul. Apoi dădu fuga în camera ei și se lăsă pradă unei crize înflăcărate de plâns, temându-se că îl împingea prea departe, dar fiindu-i frică să îi piardă interesul făcând orice altceva. Data viitoare când îl văzu,

la inaugurarea unei galerii, acesta avea la brațul lui o dansatoare cu părul vopsit cu henna. Chloe se prefăcu a nu observa.

El apăru în pragul casei ei în după-amiaza următoare și o luă la o plimbare cu mașina prin provincie. Ea spusese că avea o întâlnire stabilită anterior și nu putea lua cina cu el în seara aceea.

Jocul de noroc continuă, și Chloe nu putea să se gândească la nimic altceva. Când Jack nu era cu ea, îl invoca în imaginația ei – mișcările neastâmpărate, neglijenta șuviță de păr, mustața ștregărească. Abia putea să gândească din cauza tensiunii dense și ude care îi inunda trupul, dar refuză în continuare avansurile lui sexuale.

El îi vorbi cu cruzime în timp ce îi urmări forma urechii cu buzele:

- Nu cred că ești destul de femeie pentru mine.

Ea îi cuprinse ceafa cu mâna.

- Nu cred că ești destul de bogat pentru mine.

Bila de fildeș se lovi de marginile roții ruletei: de la *rouge la noir*, de la *noir la rouge*... Chloe știa că aceasta avea să facă în curând ultima mișcare.

- În noaptea aceasta, zise Jack când ea răspunse la telefon. Fii gata pentru mine la miezul nopții!

- La miezul nopții? Nu fi ridicol, dragule! Este imposibil.

- La miezul nopții sau niciodată, Chloe. Jocul a luat sfârșit.

În noaptea aceea, își trase pe ea un costum negru de catifea cu nasturi din strasuri peste o bluză din mătase creponată de culoarea șampaniei. Ochii ei o priveau strălucind din oglindă în timp ce își peria părul negru catifelat tuns băiețește. Black Jack Day, îmbrăcat într-un smoching, apăru la ușa ei exact la miezul nopții. La vederea lui, își simți măruntaiele la fel de lichide ca loțiunea parfumată pe care și-o aplicase pe pielea îmbujorată. În locul mașinii Isotta-Fraschini,

el o conduse către un Daimler cu șofer și o anunță că o ducea la Harrods.

Ea râse.

- Miezul nopții nu este un pic cam târziu pentru o sesiune de cumpărături?

El nu spusese nimic, zâmbind doar când se așeză comod pe bancheta moale din piele și începu să sporovăiască despre un ponei pentru polo pe care ar putea să îl cumpere de la Aga Khan. Nu peste mult timp, Daimlerul opri sub prelata verde cu auriu de la Harrods. Chloe privi la lumina slabă care strălucea prin ușile magazinului gol.

- Harrods nu pare să fi rămas deschis, Jack, nici chiar pentru tine.

- Mai vedem noi, nu-i așa?

Șoferul le deschise ușa din spate, și Jack o ajută să iasă.

Spre uimirea ei, un ușier în livrea apăru din spatele ușii de sticlă a magazinului Harrods și, după ce privi pe furis ca să vadă dacă cineva din stradă îl vedea, descuie ușa și o deschise pentru ei.

- Bine ați venit la Harrods, domnule Day.

Ea privi uimită la ușa deschisă. Cu siguranță, nici măcar Black Jack Day nu putea pur și simplu să intre în cel mai faimos magazin din lume la mult timp după ora de închidere fără ca vreun vânzător să fie prezent. Când ea nu schiță nici o mișcare, Jack îi dădu ghes înainte cu o apăsare fermă pe șale. De îndată ce se aflară înăuntrul magazinului, ușierul făcu cel mai uimitor lucru: își ridică pălăria, ieși în stradă și încuie ușa în urma lui. Ei nu îi venea să creadă ce văzuse și privi către Jack pentru o explicație.

- Roata ruletei a fost deosebit de amabilă cu mine de când te-am cunoscut. M-am gândit că poate ți-ar plăcea o sesiune de cumpărături în privat.

- Dar magazinul este închis. Nu văd nici un vânzător.

- Cu atât mai bine.